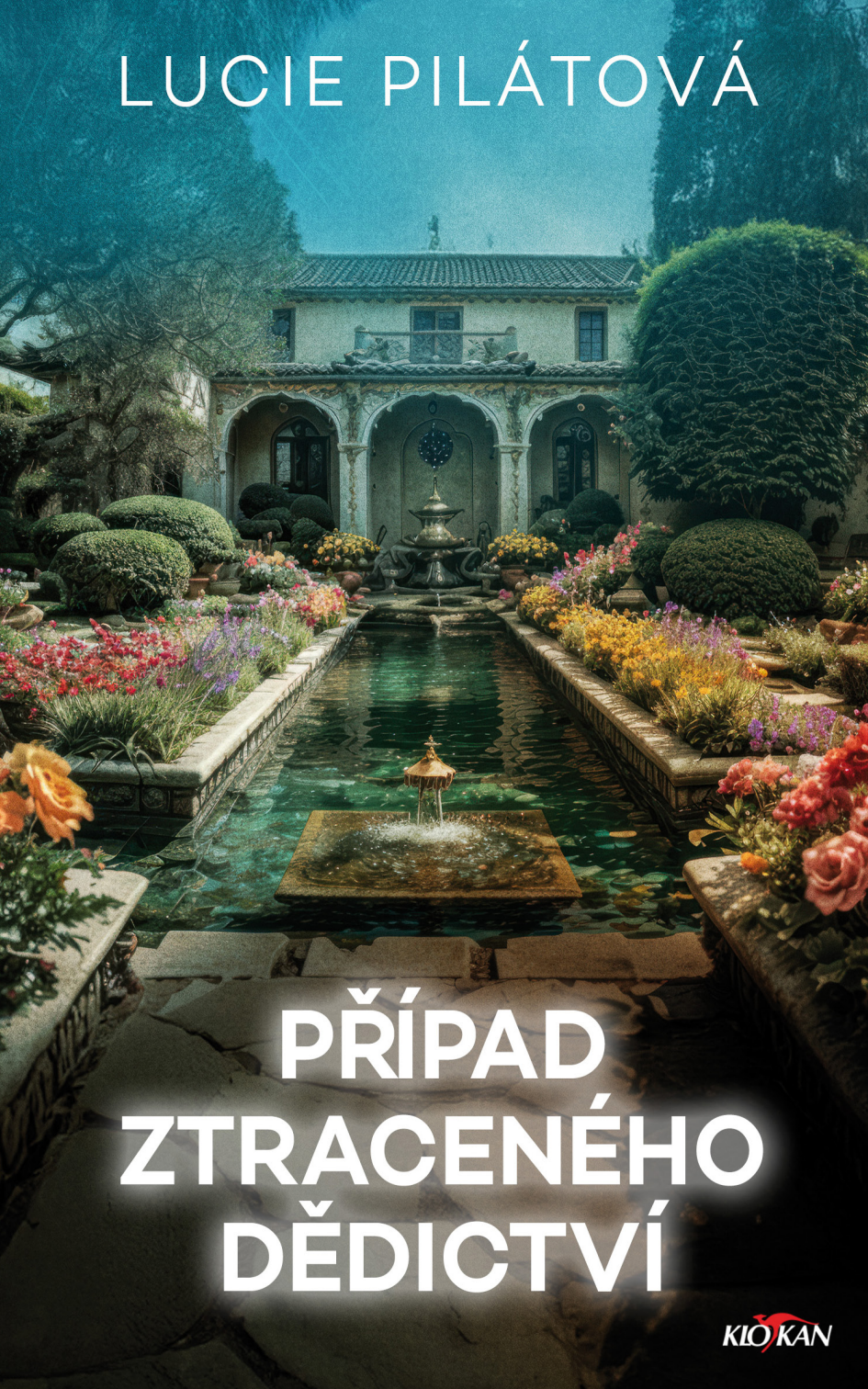

A detailed illustration of a grand, historic estate. In the foreground, a long, narrow water channel flows through a meticulously landscaped garden. The garden is filled with vibrant flowers, including red and yellow blooms, and several large, perfectly rounded topiary bushes. A small, ornate fountain sits in the middle of the channel. In the background, a large, two-story house with a tiled roof and arched windows stands behind a row of trees. The overall scene is bathed in a soft, golden light, suggesting a late afternoon or early morning setting.

LUCIE PILÁTOVÁ

**PŘÍPAD
ZTRACENÉHO
DĚDICTVÍ**

KIOKAN

Copyright © 2025, Lucie Pilátová

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © 2025, Lucie Pilátová

Redakce Otilie Grezlová

Grafická úprava obálky Emil Křížka

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2025

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-565-3

NEMO CUM DIABOLO IOCATUR IMPUNE.

Nikdo si s čertem nezahrává beztrestně.

Latinské přísloví

Prolog

Pootevřeným oknem vnikl do místnosti svěží závan větru. Žena si vrásčitou rukou odhrnula pramínek vlasů, který jí sklouzl do obličeje, a s námahou se posunula na posteli. Pak se pootočila, opatrně naklonila k nočnímu stolku a sáhla po telefonu. Displej ukazoval blížící se půlnoc. Hluk v ulicích slábl a Řím se pomalu ukládal ke spánku. Necítila se dobře. Možná měla přece jenom dovolit ošetřovatelce, aby ji odvezla do nemocnice na vyšetření. Ale musí to vydržet, dokud nepředá své dědictví. Veškeré papíry podepsala odpoledne a notář s právníkem je uložili v bance. Znovu se podívala na mobil. Za pár hodin konečně dorazí Ariana. Potřebuje jí toho ještě tolik říct. Na moment se zamyslela, rozsvítila malou lampičku, otevřela poznámky v telefonu a začala psát. Postupně plnila řádky krátkými větami a informacemi, které dávaly smysl jenom tomu, kdo znal tajemství rodiny Maldini. Když otvírala třetí stránku, postřehla nepatrné zachvění těžkých závěsů. Napadlo ji, že tohle není vítr. Uložila napsaný text a telefon schovala pod polštář.

„Je tam někdo?“ řekla tichým unaveným hlasem.

Ozvala se prudká rána. Závěs se odhrnul a ona hleděla do žhnoucích očí muže celého v černém.

„Jak ses sem dostal?“ zeptala se.

„Vzduchem, ne asi,“ odsekl.

„Co chceš?“ vyhrkla.

Chlápek se chraplavě zasmál. „Jako bys to nevěděla.“

„Přišel jsi pozdě. Tady už nic nenajdeš,“ odbyla ho.

Muž se na ni upřeně zadíval. „Ty mi povíš, kam jsi to zašantročila,“ zasyčel.

Žena zbledla. Na obličeji jí vyrazil smrtelný pot. Chytila se za srdce a spadla pozpátku do peřin. Přistoupil a položil jí dva prsty na krk.

Pak vytáhl z náprsní kapsy telefon. „Je po ní,“ oznámil komusi po chvilce. Rychle prohledal byt a když nenašel, pro co přišel, vrátil se za závěs a byl pryč.

1. Ariana

Máma si dala ruce v bok a rozhodla se, že mi cestu překazí stůj co stůj. „Jsi blázen,“ prohlásila. Za poslední dvě hodiny už nejméně po sté.

„Mohla bys mi vysvětlit proč?“ oponovala jsem jí a snažila se dobalit poslední kufr.

„Ariano, dobře víš, že teta Lili to nemá v hlavě v pořádku.“

V duchu mě napadlo, jestli můžu říct vlastní matce, že je hnusná. Zasloužila by si to.

„Slyšíš mě?“ zaječela.

„Myslím, že tě slyší i dole ve vesnici.“

„Nebuď drzá,“ napomenula mě.

„Mami, ráda bych tě upozornila, že si vymlouváš plíce a možná i jiné vnitřnosti úplně zbytečně. Teta Lili je pro mě jako babička, kterou jsem neměla. Nevykašlu se na ni jenom proto, že ty ji nemáš ráda.“

Zamračila se. „Nic takového jsem neřekla. Jenom si myslím, že spravovat tak velký majetek je na mladou holku trochu moc velké sousto.“

„Nezávid,“ zahrozila jsem na ni.

„Nejsem její pokrevní příbuzná, takže je v pořádku, že všechno odkázala tobě, když otec zemřel. Ale jedna věc je dědictví a druhá je péče o ně. Promiň, nemáš dost zkušeností,“ pronesla rázně.

Zmínka o tátovi mi sevřela hrdlo. Před dvěma lety odjel na obchodní schůzku do města. O pár hodin později poldové mámě oznámili, že naboural u sjezdu na dálnici, když se vracel domů. Podle dvou svědků nehodu zavinil nějaký motorkář. Jenže ujel. V té době jsem se už rok courala po jižní Evropě a přemýšlela, co se sebou. Rodiče čekali, že po studiu práv nastoupím do advokátní kanceláře, budu nosit kostýmky, lodičky a tvářit se chytře. Což o to, poslední bod mi nikdy nedělal potíže, ale kostýmek a lodičky nešly dohromady s dodávkou, kterou jsem si pořídila jako odměnu za státnice. Když mi máma dala vědět, co se stalo, okamžitě jsem se vrátila domů. Tenkrát řekla cosi jako – tak ho dostali. Hodně dlouho jsem si myslela, že se mi to zdálo, nebo jsem jí špatně rozuměla. Bála jsem se zeptat, jak to myslela, protože tátovu smrt nesla dost těžce. Navíc ze dne na den musela převzít vedení vinařství a celého statku. Bylo jasné, že sedačku v minivanu vyměním za židli v kanceláři, abych jí pomohla. Po nějaké době se mámě svěřila kamarádka Clara Ebnerová, hospodská z vesnice, že ji kdosi dehonestuje na sociálních sítích a udává, kde může.

„Strašně ráda bych pro ni něco udělala,“ povzdychla si tenkrát máma.

„Tak se u ní zastavíme,“ navrhla jsem. „Třeba se s tím dá něco dělat.“

Clařin problém skrýval příběh starý jako lidstvo samo. Její muž se zakoukal do jisté o dvacet let mladší dámy, ze které se vyklubala realitní makléřka. Vykupovala v okolí pozemky a ten s hospodou a přilehlým velkým sadem potřebovala pro golfový klub. Když se Clařin manžel neměl k rozvodu, pustila se do šíření pomluv všemi směry. Doufala, že Ebnerovi hospodu prodají její společnosti. Zastavila jsem ji. Clara nevěrníka pochopitelně vykopla a tenhle krok si nechala potvrdit rozvodovými papíry. Díky mně odešel doslova s igelitkou. Sice nám zkoušel vyhrožovat, ale stačil jeden pohled a zmlkl.

„Máš stejné peklo v očích jako táta,“ podotkla tenkrát máma a dodala: „... když se zlobil.“

Clara si nenechala pro sebe, kdo jí pomohl, a časem mi k práci ve vinařství přibýly další případy. V životě by mě nenapadlo, kolik zloby, nenávisti a strachu se skrývá ve staveních rozesetých v údolí pod námi.

Zatáhla jsem zip na posledním kufru. *Změna prostředí, anonymita velkoměsta a teta Lili mi pomůžou vyčistit si hlavu*, pomyslela jsem si.

„Zavolám Lorenza, ať ty věci odnese,“ řekla máma a vytáhla z kapsy telefon.

Mrkla jsem na hodinky. „Dobře, čekám u auta.“ Vyrázila jsem ke schodišti.

„Ariano!“ zaječela. A pak mnohem smířlivějším tónem dodala: „To se se mnou ani nerozloučíš?“

„Mami,“ objala jsem ji. „Nejedu na konec světa. Zavolám, až dorazím.“ Pak jsem popadla jeden z kufrů a pospíchala dolů. Než se Lorenzo přišoural se zbytkem, vyjela jsem z garáže s minivanem.

„Nakládej,“ popoháněla jsem ho. „Jestli přijedeme pozdě, pilot bude nadávat.“

„Aby ses nezbláznila,“ odsekl.

Mávla jsem rukou a nastartovala. Cestou na letiště se mi podařilo asi tak pětkrát překročit rychlost, takže jsme dorazili včas.

„Dovolíte? Pomůžu vám,“ ozvalo se za mnou, když jsem začala vynášet zavazadla.

Ohlédla jsem se. „Kdo jste?“

„Michael Kern,“ představil se.

„Ariana Maldiniová,“ zareagovala jsem a vzápětí dodala: „Kde je David?“

„Netuším. Paní Maldiniová mě požádala, abych vás zde vyzvedl,“ odpověděl.

David Callo létal pro společnost SkyOne, kterou teta Lili vybudovala ještě s mým tátou, asi deset let. Fajn chlápek.

Na lety s ním jsem se vždycky těšila. Probrali jsme život, pomluvili kdekoho a celou cestu jsme se bavili. Já tedy určitě. Při pohledu na Michaela Kerna mě napadlo, že je Davidův přesný opak. Vysoký, až nápadně pohledný blondák s modrýma očima, co se tváří jako svatoušek. *Uvidíme, co jsi zač*, pomyslela jsem si.

Jakmile jsme přestěhovali všechny kufry, tašky a krabice do letadla, vrazila jsem Lorenzovi klíče od auta a upozornila ho, že jestli nebude v pojízděném stavu, až se vrátím, nedožije se dětí.

„Tomu nerozumím,“ zatvářil se nechápavě.

Neuniklo mi, že Michaelovi zacukaly koutky.

„Neřeš a padej,“ poplácala jsem ho se smíchem po rameni a nastoupila do letadla.

Těsně před startem mě napadlo zkontrolovat ztišený telefon. Tři nepřijaté hovory. Jeden od Antonia Spinelliho, právníka tety Lili. Druhý od její hospodyně a společnice Edy a třetí od mámy. *Něco se muselo stát.*

„Potřebuji si velmi nutně zatelefonovat,“ houkla jsem na Michaela.

„Lituji, slečno. Právě startujeme,“ řekl a víc se se mnou nebavil.

Debile, poznamenala jsem v duchu.

Rychle se otočil a upřeně se na mě zadíval.

Sakra, on mi snad čte myšlenky, napadlo mě.

Než jsem ho stačila napomenout, aby koukal dopředu, otočil se zpátky. A pak jsme celých třicet osm minut do Říma mlčeli. Sotva přistál, znovu jsem otevřela mobil a zavolala mámě.

Vzala to hned. „Holčičko,“ rozbřečela se.

„Mami, co se stalo?“ vyhrkla jsem.

„Lili,“ vzlykala, „zemřela.“

Telefon mi vypadl z ruky. Michael ho zvedl, a když mi ho podával, zdálo se mi, jako by říkal *upřímnou soustrast*.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se roztřeseným hlasem s mobilem opět na uchu.

„Netuším. Volal mi Spinelli a po něm Eda. Jenom mi oznámili, že Lili...“ znovu se rozplakala.

„Dobře. Seženu taxi a jedu do rezidence. Jakmile budu vědět něco dalšího, zavolám,“ řekla jsem a zavěsila.

„Potřebujete odvézt?“ ozvalo se nade mnou.

Michael Kern tvářící se jako anděl. Přitom mi ani nedovoloval zatelefonovat. *Neblázni*, dodal hlas v mé hlavě. *Co by se tím změnilo? Brečela bys o půl hodiny déle.*

„Viděl jste, kolik toho mám?“

Povzdychl si a zlehka mi položil ruku na paži. „Představte si, že ano. Takže teď tady počkáte a já dojdu pro auto.“

Nezmohla jsem se na sebemenší odpor. Sotva zmizel v letištní hale, sedla jsem si na trávu a rozbřečela se. Naplno. Nahlas. Asi tak po deseti minutách mi došly slzy a vlastní energie k pláči. Za dalších pět minut se vrátil Kern v off-roadu Dodge. Zvedl mě, podíval se mi do obličeje a sáhl do kapsy pro kapesník.

„Na smutek je nejlepší něco dělat,“ prohlásil a vrazil mi do každé ruky tašku.

„Kam s nimi?“

„Na korbu.“

Řídil opatrně a nechoval se přitom jako Ital. Ostatně podle jména bych ho tipla na Angličana nebo Američana, ale mohl to být i Němec s ohledem na jeho světlé vlasy a modré oči. A podle řeči nejspíš pocházel od nás z Jižního Tyrolska. Ostatně co na tom záleželo.

„Bydlím na Via Emanuele Filiberto šedesát šest,“ nadiktovala jsem mu adresu.

Zvedl obočí a neřekl ani slovo. *Bože, ten chlap je fakt divnej*, pomyslela jsem si. Zručně se propletl dopravní zácpou s očividnou znalostí postranních ulic a zkratk. Už pro tohle Řím miluju. I když právě kvůli té spoustě aut a lidí bych

tady bydlet nemohla. Před vraty tetina domu vytáhl mobil a komusi telefonoval. Po chvilce čekání řekl: „Jsme dole.“

Pak vylovil z palubní přihrádky dálkový ovladač a namířil na zámek. Jakmile veřeje zaskřípěly, pomalu vjel na dvůr. Vystoupila jsem a vešla do domu. Nahoře cvakl výtah, ze kterého po chvilce vyšla uplakaná Eda.

„Ariano,“ vyhrkla, když mě uviděla, a vzápětí se mi vrhla kolem krku.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se a hlas se mi zase roztřásl.

„Domluvily jsme se, že přijdu už v půl sedmé. Chtěla vstávat brzy. Těšila se, že přijedeš,“ spustila Eda překotně. „Zaklepala jsem na dveře její ložnice, ale neozvala se. Tak jsem opatrně otevřela. Ležela v peřinách. Nejdřív se mi zdálo, že spí, ale pak jsem si všimla, že má otevřené oči, a bylo mi jasné, že je zle. Doktor Naim sice dorazil během pár minut, ale už nemohl nic dělat.“

„Ještě je u sebe?“ zeptala jsem se opatrně.

Eda zavrtěla hlavou. „Spinelli ji nechal odvézt.“

„Co?“ vyjekla jsem překvapeně.

„Zeptej se ho. Je nahoře. Čeká na tebe,“ povzdychla si.

Tetin právník, doktor Antonio Spinelli seděl v pracovně a za hromadami šanonů nebyl skoro vidět.

„Vítám vás, děvče,“ pronesl chraplavým hlasem. „Jakou jste měla cestu?“

„V první řadě se omlouvám, že jsem vám nevzala telefon. Když jsem zjistila, že jste volal, chtěla jsem vás hned vytočit zpátky, ale ten nový mi to...“ hledala jsem správná slova, „... překazil.“

„Nerozumím,“ zatvářil se zmateně.

„Ten nový pilot. Kern.“

„Ach, promiňte,“ plácl se do čela. „Zapomněl jsem na něj. Ke SkyOne nastoupil teprve předevčírem. Osobně ho zatím neznám. Měl jsem hodně práce s převody majetku a teď...“ zarazil se a dodal „budu vyřizovat pozůstalost.“

„Dole jsem potkala Edu. Zmínila se, že jste tetu nechal odvézt.“

Spinelli se namáhavě zvedl a těžkým krokem přešel k oknu. „Měla byste, Ariano, něco vědět,“ začal opatrně.

Zatrnulo mi.

„V ložnici Lili bylo všechno rozházené. Tyhle šanony,“ mávl rukou směrem ke stolu, „jsem nevyndal já. Kdosi se v nich přehraboval.“

„Mohla přistihnout zloděje a ten ji...“ zašeptala jsem.

„Lékař na ní neshledal žádné známky násilí. Podle určitých projevů i jejích diagnóz usoudil, že dostala infarkt a pravděpodobně i mrtvici. Přesto jsem požádal o pomoc svého syna Andreu. Doufám, že vám to nevadí.“

„Pokud si vzpomínám, vystudoval práva. Stejně jako já. Takže nechápu.“

Skočil mi do řeči. „Uklidněte se. Andrea je sice právník, ale také policista. Už pár let pracuje na vraždách.“

„Proboha,“ vydechla jsem, „ale tvrdil jste, že na sobě neměla žádná zranění.“

„To je právě zvláštní. Eda tvrdila, že vypadala, jako by ji něco strašlivě vyděsilo.“

„Doktore, Eda je fajn ženská, ale věří na duchy,“ ušklíbla jsem se.

„Když má někdo slabé srdce jako Lili, může ho zabít i pohled na něco ošklivého,“ pronesl vážným tónem.

Zavrtěla jsem hlavou. „Tohle odmítám poslouchat. Jestli umřela leknutím, tak maximálně z toho, že viděla zloděje. Vy máte o téhle domácnosti větší přehled než já. Můžete zjistit, jestli se něco neztratilo?“

Přikývl. „Asi tak za hodinu by měl dorazit Andrea.“

„Dobře. Dejte mi vědět, až přijde,“ požádala jsem ho a odešla do svého pokoje.

Bylo otevřeno a uvnitř stály moje kufry, tašky a krabice. *Jedno se Michaelovi Kernovi nedá upřít, napadlo mě, je džentlmen.*

„Není zač,“ ozval se od dveří povědomý hlas. Leknutím jsem nadskočila.

„Tedy děsit umíte dobře, pane Kerne,“ poznamenala jsem. „Ale jinak děkuji.“

Usmál se. Být to v jiné situaci, rozteču jako vanilková zmrzlina.

„Uvidíme se zítra,“ řekl.

„Jak to?“

Vešel dovnitř a zavřel za sebou.

„Co to děláte?“ ohradila jsem se.

Položil si ruku na ústa a přešel k francouzskému oknu směřujícímu na velkou terasu táhnoucí se podél tetina celého bytu. Vyšel ven a rukou naznačil, ať jdu za ním.

„No poslyšte,“ vyletěla jsem jako papírový čert z krabičky.

„Vaše teta mě požádala, abych se o vás staral,“ zašeptal.

Prěkvapením jsem otevřela ústa. „Proč proboha?“

„Řekněme, že kolem sebe vnímala dost negativní energie.“

„Jako třeba duchy?“ zašklebila jsem se, protože se mi vybavila slova doktora Spinelliho.

„V kontextu toho, co se jí stalo, byl tento předpoklad správný,“ zareagoval.

„No, tak teď se mnou pojdte do její ložnice, třeba se tam ještě nějaký zlý a ošklivý přízrak schovává pod postelí.“

„Víte, že se s takovými věcmi nežertuje,“ zvažněl.

I přes otevřené okno jako by se v tetině pokoji dál vznášel stín smrti. Hmatatelný byl ovšem neskutečný binec.

Zhluboka jsem se nadechla. „Co to muselo být za zrůdu, která krade v místnosti s mrtvým člověkem?“

„To jste řekla správně. Zrůda,“ odušil Kern.

Přešla jsem k posteli a posadila se na okraj. „Neumíte si představit, kolikrát jsme tady s tetou lenošily. Pršelo, vlezly jsme si pod peřinu a povídaly si. Eda nám přinesla čokoládu se šlehačkou a bylo to moc fajn.“

Posunula jsem se, abych se opřela o čelo. „Au,“ vyjekla jsem a seskočila na zem.

„Kousl vás duch?“ zeptal se.

„Něco mě tlačilo do zadku,“ přiznala jsem a odhrnula deku. Nikde nic.

Michael se upřeně zadíval doprostřed lůžka. Pak ukázal rukou. „Tamhle. Vidíte to?“ Naklonil se a z mezery mezi dvěma matracemi vytáhl mobil.

„Ten je tetin,“ vyjekla jsem. „Možná proto si ho nevšimli, když odnášeli její tělo. Podívám se do něj.“

„Tady ne,“ vytrhl mi telefon z ruky.

Nadechla jsem se, abych mu vynadala, jenže mě zastavil zvuk prudce otevřených dveří, které bouchly do starožitné komody stojící vedle nich.

„Nazdar, krásko,“ hrnul se ke mně asi čtyřicetiletý podsaditý chlápek.

„My se známe?“ odsekla jsem a odstrčila ho, až zavrával.

„Copak, nepamatuješ si? Před dvěma lety sis se mnou dost užívala,“ uchechtl se.

Jo, a dost ráda jsem na to zapomněla, pomyslela jsem si v duchu. Samozřejmě, že jsem ho poznala. Spinelliho povedený synáček. Vracela jsem se ze Španělska na tátův pohřeb a rozhodla se přenocovat na tetině toskánském vinařství Illuminati. Tenhle zmetek tam trávil zadarmo dovolenou. Celý večer mě utěšoval a lil do mě jednu skleničku za druhou. Nijak zvlášť jsem neprotestovala, protože mi šlo hlavně o to, abych otupila smutek. A pak to skončilo přesně tak, jak to skončit nemělo. Nad ránem jsem se vyplížila od něj z postele, nasedla do auta a se zbytkovým alkoholem a migrénou jsem odřídila dalších skoro šest hodin až domů. Celou cestu jsem si nadávala a doufala, že ho už nikdy v životě nepotkám. Při vzpomínce na tenhle hodně nepovedený zážitek se ve mně otráslы vnitřnosti.

„Ty si ale určitě pamatuješ, že mi dneska ráno zemřela teta. Stojíme u ní v pokoji, tak by to chtělo trochu piety. Nezdá se ti?!“ pronesla jsem tím nejopovrhlivějším tónem, jaký jsem ze sebe dokázala vydolovat, a odešla k sobě.

Chvilku jsem přecházela po místnosti sem tam a čekala, až ze mě vyprchá vztek. Pak mi došlo, že tetin telefon zůstal v Kernově kapse. Z přemítání nad vlastní blbostí mě vytrhlo klepání na francouzské dveře. Michael Kern.

„Proboha, jak jste se sem dostal?“ procedila jsem skrz zuby.

„Přes terasu. Jak prosté,“ zašklebil se.

Povzdychla jsem si. „Můžete mi vrátit ten mobil? Chci se do něj podívat.“

Sáhl pro něj do kapsy, podal mi ho a posadil se ke stolku. *Samolibý drzoun*, pomyslela jsem si v duchu a uvelebila se vedle něj. Displej mobilu vypadal přesně tak, jak jsem ho Lili před půlrokem nastavila. Projeli jsme poslední přijaté hovory i volání. Ještě večer mluvila se Spinellim a notářem Durantem. Pak volala Edě. Posledním volaným byl Michael Kern.

„Co vám chtěla?“ zeptala jsem se.

„Domlouvali jsme se na dnešek. A taky si přála, abych vás hlídal,“ prozradil.

Zvedla jsem obočí. „Hlídal? Ježíši! A proč? Nejsem malá holka. Navíc se umím bránit.“

„Lili měla něco jako šestý smysl,“ řekl tiše.

„Moje máma o ní říkala, že je blázen a věří na duchy.“

„A vy? Taky jste si to myslela?“

„Že je blázen? Ne. Mně přišla roztomile praštěná. Ale vzpomínám si, že táta o ní vždycky mluvil jako o čertově holce. Přišlo mi to zvláštní. Narodila jsem se, když jí bylo přes padesát. Jednou, to mi bylo asi deset, jsem se ho zeptala, proč jí říká čertova holka, když je stará. Vysvětlil mi, že tak se říká ženám, které jsou mazané.“

Poslední slova jsem pronesla rozklepaným hlasem. Už se mi zase chtělo brečet. *Sakra. Lili, co jsi mi to udělala*, pomyslela jsem si v duchu. *Měla jsi tady být se mnou věčně*. Rychle jsem se zvedla a přešla k zábradlí. Ulice pod námi tepala obvyklým ruchem, jako by se vůbec nic nestalo. Zhluboka

jsem se nadechla. Najednou se mi zdálo, že slyším šepot – *Ariano, Lili s vámi bude už navždy*. Vlastně ne někdo, ale Michael Kern. Jenže když jsem se otočila zpátky na terasu, seděl pořád u stolku a soustředěně prohlížel její telefon. Napadlo mě, že to je nějaká psycho reakce na tetinu smrt.

Stejně mi to nedalo. „Říkal jste něco?“

Nereagoval.

„Haló! Jste tam uvnitř?“ zatukala jsem mu na rameno.

„Viděla jste tohle?“ klepl na displej.

Na obrazovce se objevil soubor poznámek. Teta si zapsala útržkovitá hesla jako Raffael, číslo tři, symboly, kódované zprávy a mistr řádu. Chvilku jsem na její poznámky zírala a vůbec mě nenapadlo, co s nimi.

„Myslíte si, že když člověk dojde na konec své cesty, může začít blbnout?“ napadlo mě mimoděk. „Protože tohle rozhodně nepůsobí duševně vyrovnaným dojmem.“

Michael se zamračil: „Obávám se, že už nestihla dopsat, co těmi jednotlivými body myslela.“

„Není tam ještě nějaký další záznam? Teta si tuhle aplikaci hodně oblíbila. Psala si do ní naprosto všechno.“

„Ano, máte pravdu,“ souhlasil. „Je tady velký soubor, bohužel zaheslovaný.“

„Tak to jsme v háji,“ vyhrkla jsem bezmyšlenkovitě.

„Když mi ten telefon půjčíte, zkusím heslo prolomit.“

„A vy to umíte, jo?“

„Možná,“ usmál se.

Přepadl mě ohromný pocit bezmoci. Došlo mi, že vůbec netuším, co mám dělat. Když umřel táta, o všechno kolem pohřbu i další věci se postarala máma. Ale teď je to na mně. Asi jsem musela vypadat jako pořádně velký zoufalec, protože Kern se ke mně naklonil a řekl tichým hlasem: „Nebojte se, pomůžu vám.“

„To budete moc hodný,“ splynulo mi ze rtů.

Zavřela jsem oči a cítila deroucí se slzy.

Tušila jsem, že začnu brečet za tři, dva, jedna... místo teď se ozvalo klepání.

„Dále,“ zavolala jsem z terasy.

Ve dveřích se objevila Eda. „Určitě máte oba hlad. Připravila jsem vám něco k jídlu. Napadlo mě, jestli si to nebuděš chtít vzít tady, Ariano. V jídelně je...“ nedořekla větu a zakoulela očima.

„Spinelli mladší,“ přikývla jsem.

Po pár vteřinách ticha mi to nedalo. „A co tady vlastně dělá? Jeho otec tvrdil, že má na starosti vyšetřování. Tak ať vyšetřuje a nevyžírá nám ledničku.“

Eda vykulila oči a rozesmála se. Pak se otočila k Michaelovi. „Tuhle holku milujeme všichni. Dokáže odlehčit i smrt.“

Nakonec si dala ruce v bok a prohlásila, že jde pro to jídlo, aby nám po Spinelliho náletu ještě něco zbylo. Michael se zvedl, že jí půjde pomoci, a zmizel za ní.

Vrátili se asi za deset minut se dvěma velkými koši. Eda z jednoho vylovila tři talíře, příbory a tři sklenice. Z druhého hrnec, ze kterého naservírovala špagety *cacio e pepe*. Nezapomněla ani na láhev vína a minerálku. Překvapilo mě, že si Michael dal minerálku.

„Tetina vína jsou vynikající,“ podotkla jsem.

„Já vím,“ přikývl.

Eda se zatvářila nešťastně. „Ariano, jak to bude teď dál? Převezmeš Liliin podnik? Nebo si mám hledat nové místo?“

„To ať tě ani nenapadne,“ vyhrkla jsem. „Co bych si bez tebe počala?“

„Děkuju,“ vzlykla.

Pohládla jsem ji po ruce. „Najíme se a pustíme se do práce. Měla bych si promluvit se Spinellim, ale nechci, aby u toho byl jeho synátor.“

Eda přikývla. „To bude těžké. Je neuvěřitelně vlezlý.“

Michael Kern se tvářil, že ho náš rozhovor vůbec nezajímá. Zručně natáčel špagety na vidličku a vypadal spokojeně. Když dojedl poslední sousto, vysekl Edě poklonu: „Až nebudeš mít práci, беру tě všemi deseti. Oběd byl výborný.“

Začervenala se. „To mě těší, vždyť víš, že máš u mě dveře otevřené. Ráda ti kdykoli uvařím.“

„Tak moment,“ vyhrkla jsem. „Jak to, že si vy dva tykáte?“

Oba zbledli. Pak se Eda zhluboka nadechla a spustila: „Michael je syn Liliiných dlouholetých přátel. Odjakživa ho brala jako svého vnuka.“

Hodila jsem příbor do talíře. „Edo, na pohádky jsem už velká. Takže pravdu.“

„Slečno Maldiniová, Eda mluví pravdu,“ řekl Michael.

„Aha, a proč se mnou o vás Lili nikdy nemluvila? Vlastně moment. Neměli bychom si taky tykat, když jsme skoro příbuzní?“ vykřikla jsem vzteky.

„Lili oddělovala jednotlivé životní situace. Takže my jsme zase dlouho nevěděli nic o vás,“ odpověděl a vzápětí dodal: „Vlastně o tobě.“

„Chceš mi naznačit, že teta vedla paralelní životy?“ přešla jsem automaticky k tykání.

„Ariano, to už přeháníš,“ napomenula mě Eda. „Nezapomeň, že v posledních letech ses s tetou nevidala zrovna často. Nebýt tvého otce, zůstala by jako kůl v plotě.“

Pod silou téhle imaginární facky jsem se rozbrečela.

„Pojď sem,“ řekla a pevně mě objala.

„Edo, jak tohle můžeš říct,“ vzlykala jsem jí do halenky. „Studovala jsem v zahraničí a po škole se rok hledala po Evropě. Pak umřel táta. Vrátila jsem se, protože mě máma potřebovala ve vinařství. K tomu jsem si vybudovala vlastní byznys. S Lili jsme byly v pravidelném kontaktu. Jo, já vím, namítneš, že koukat na někoho jednou týdně přes kameru není ono. Jenže to zkrátka jinak nešlo. Víš, jak jsem se za ní těšila? Že konečně spolu strávíme víc času a doženeme

všechny ty roky, kdy jsem nemohla přijet?“ S posledními slovy jsem nevěděla, jestli si dřív utírat slzy nebo nudle.

Michael mi podal sklenici s minerálkou.

Zavrtěla jsem hlavou. „Nechci.“

Beze slova ji odložil zpátky na stolek.

Z druhé strany do mě hučela Eda. „Je toho spousta, co ti teta nestihla říct. Bude to těžký, ale pomůžeme ti.“

Najednou mě přepadl pocit, že musím pryč. Zvedla jsem se a rychlým krokem zamířila ven k výstupu. Na ulici mi došlo, že se chovám jako malá holka. Jenže jsem od toho všeho potřebovala na chvíli utéct. Teta Lili říkávala, že nebožtíka je třeba zapít, aby jeho duše odešla v pokoji. Vzpomněla jsem si na oblíbený podnik a zamířila přes ulici do průchodu supermarketu, jehož druhý východ ústil do krátké ulice s barem na rohu. Bylo zavřeno. Napořád. Vrátila jsem se zpátky do obchodu a koupila si tu nejdražší láhev vína, kterou tam měli. U pokladny jsem požádala prodavačku o vývrtku. Věnovala mi otrávený pohled a láhev otevřela. Venku jsem se posadila na zídku a zhluboka se napila. Když v láhvi zbývala půlka, zazvonil mi v kapse telefon. Máma.

„Zlato, proč jsi nezavolala?“ spustila vyčítavě.

Místo odpovědi jsem jí položila otázku, která mě už chvíli pálila. „Mami, jaká byla ve skutečnosti teta Lili?“

„Co tě to napadlo?“

„Po tom, co jsem tady slyšela, mám pocit, že jsem ji asi neznala tak dobře, jak jsem si myslela.“

Máma se na pár vteřin odmlčela a pak odvětila: „Stejná jako tvůj otec. Pustila tě jenom tam, kam chtěla sama. Když jsem se o tom párkrát snažila mluvit s tátou, řekl mi, že nás chrání. Prý je lepší, když toho víme co nejméně.“

„Ježíši, to je jak z blbýho filmu,“ škytla jsem a znovu se napila.

„Chvilí před tím, než táta zemřel, se mi svěřil, že po něm někdo jde. Vlastně mi to řekl doslova pár dní před tou nehodou. A spíš omylem.“

„Zavolali jste policajty?“ vyjekla jsem.

Máma si odkašlala. „Já jsem chtěla, ale on namítl, že by to bylo jenom horší a že to mám nechat být.“

„Podnikal s tetou. Mohli mít stejné nepřátele?“

„Netuším,“ konstatovala máma. „Jednou v noci mě probudilo jeho mluvení ze spaní. Drmolil cosi o nějakém Raffae-
lovi, pak vykřikoval triptych a velmistr. Ráno jsem se ho na to zeptala a nedala jsem mu pokoj, dokud nepřiznal, že má problém.“

Moment, napadlo mě. *Velmistr? Raffael?* Tohle přece měla Lili napsané v mobilu. Znovu jsem se zhluboka napila.

„Mami, tady se děje něco divného.“

„Holčičko,“ zareagovala, „nechceš se vrátit?“

„Ne, potřebuju tomu přijít na kloub.“

Moje další škytnutí už nepřeslechla. „Ty jsi něco pila?“ zeptala se podezřívavě.

„Jo. Sauvignon. Z tý sámošky naproti rezidenci.“

„Zavolám Edě, ať tě ohlídá,“ pronesla rázně. Pak se zara-
zila a opravila: „Raději Spinellimu. Je to chlap. Ten by na tebe mohl mít větší vliv.“

„Nezvládá ani svého synáčka,“ ušklíbla jsem se.

„Myslíš toho holomka?“

„Jo, přesně toho. A teď se podrž. Právě ten vyšetřuje tetinu smrt.“

„Moment, jak vyšetřuje? Copak ona nezemřela přirozeně?“

„Eda ani Spinelli ti nic neřekli?“ podivila jsem se.

Mámě nejspíš došla podobnost s tátovým odchodem, proto-
že doslova vykřikla: „Proboha. Jak se to stalo?“

„Netuším. Ale v jejím pokoji byl neuvěřitelný nepořádek. Stejně jako v pracovně. Někdo tam něco hledal. Možná vlezl k tetě do ložnice, probudil ji, ona se lekla a dostala infarkt nebo mrtvici. Naštěstí mi Eda s Michaellem slíbili pomoc, tak snad brzy zjistím víc.“

Druhý konec linky ztichl.

„Mami? Jsi tam?“

„Kdo je Michael?“ zeptala se.

„Nový pilot. A teď se podrž, prý je to syn tetiných dlouholetých přátel. Jmenuje se Kern. Slyšela jsi o něm někdy?“

„Nic mi to jméno neříká,“ zareagovala máma po chvílce.

Náš rozhovor přerušil stín, který se objevil přede mnou. Michael Kern.

„Mami, už musím jít. Ozvu se,“ řekla jsem.

„Dávej na sebe pozor, holčičko,“ pronesla tiše a zavěsila.

Rychle jsem se zvedla a oprášila si zadek.

„Sleduješ mě?“ rýpla jsem si.

„Eda má o tebe strach.“

„Není důvod. Jsem velká holka,“ odsekla jsem.

„Myslíš?“

„Co si to dovoluješ?“ osopila jsem se na něj.

Nehnul ani brvou. Pak mě zničehonic popadl za ruku a bez jediného slova táhl k supermarketu. Před vchodem do prodejny zamířil k automatu na kávu. Vytáhl z kapsy pár mincí a nasypal je do stroje. Když do kelímku nateklo kafe, podal mi ho se slovy: „Vypij to.“

Jeho smrtící pohled ve mně utlumil sebemenší protest. Raději jsem hnědavou tekutinu odporné chuti a kvality do sebe obrátila jedním lokem.

„Aby ses nedivil, až ti pozvracím ty tvoje adidas,“ utrousila jsem.

„Je ti špatně?“ zeptal se.

„Jo, z toho kafe.“

Ušklíbl se. Pak poznamenal, že to rozchodím, znovu mě popadl za ruku a vláčel zpátky do tetina bytu.

„Spinelliové odešli,“ hlásila nám Eda hned u dveří.

„Fajn, tak bychom se mohli dát do práce,“ řekl Michael.

„Jenom si k sobě pro něco skočím.“

Další překvápko, napadlo mě a nahlas jsem řekla: „Taky tady bydlíš?“

„V zadním traktu. Nad kanceláří SkyOne.“

Sotva za ním zaklaply dveře, lehce mě píchlo pod pravým žebrem. Otočila jsem se k Edě.

„Nemáš něco na trávení?“

Přikývla a odešla do kuchyně. Ze skříňky vyndala dvě skleničky a z lednice láhev limoncella.

„Snad to není tvoje domácí,“ podotkla jsem.

„Je,“ přikývla a nalila nám každé asi deci nápoje.

Stačilo to. Eda nikdy nešetřila na ingrediencích, takže likér byl pořádně silný a lehce se mnou zamával.

„Nechutná ti?“

„Je skvělý,“ rozkašlala jsem se. Přitom mě napadlo, co na něj řekne stávající obsah mého zažívacího traktu.

Eda se potutelně usmála, rychle láhev zašroubovala a vrátila ji na místo.

„Můžeme,“ ozval se od dveří Michael.

Stál na chodbě a v každé ruce držel malý kufřík.

„Nejdřív půjdeme uklidit k Lili do pokoje,“ oznámil nám.

Když jsme vešli dovnitř, naznačil gestem, abychom s Edou mlčely. Pak z jednoho kufříku vytáhl malý přístroj, zapnul ho a začal s ním chodit po místnosti. Vzpomněla jsem si, že takový měl i táta a čas od času s ním procházel dům. Jednou jsem se ho zeptala, co to dělá. Odpověděl mi, že existují lidé, kteří rádi poslouchají cizí rozhovory. Bylo mi deset a moc jsem tomu nerozuměla. O pár let později mi vysvětlil, že je to detektor odposlouchávacích zařízení a kamer. A tohle *dějà vu* mě docela vyděsilo.

Máme tady štěnice? zeptala jsem se v duchu a upřeně pohlédla na Michaela. Jako by mi četl myšlenky, protože kývl a gestem naznačil, ať jdu k němu. Mezitím vytáhl mobil a spustil jakousi aplikaci, ve které se objevila tetina naskenovaná ložnice a v ní červené body. Překvapením jsem otevřela pusu. Michael ukázal na terasu.

„Řekni, že to není pravda,“ vyrukovala jsem na něj, jakmile jsme vyšli ven.

„Bohužel je.“

„O čem se bavíte?“ vyzvídala Eda.

„Někdo Lili odposlouchával,“ řekl potichu Michael.

„Jestli to byl Spinelli, divím se, že ještě nedal výpověď,“ potutelně se usmála.

„Že vy jste ho pomlouvaly,“ zahrozila jsem na ni.

„Hlavně mladýho,“ ušklíbla se.

„Měli bychom se dát do práce. Než se ten egoman trpící pocitem vlastní neodolatelnosti vrátí,“ navrhla jsem.

Michael na nic nečekal, z druhého kufříku vyndal nářadí a začal likvidovat odposlouchávací zařízení. Poté jsme přešli do pracovny. Další v pořadí následoval obývací pokoj, jídelna, pak kuchyně a nakonec můj pokoj, kde se štěnice naštěstí nevyskytovala ani jedna. Po práci jsme se vrátili zpátky na terasu.

„Autora téhle sledovací instalace pravděpodobně už nezjistíme,“ konstatovala jsem.

Oba přikývli.

„Nejsem tady ani den a mám pocit, že to není byt, ale průchoďák. Kdo všechno má klíče?“

Eda se zatvářila rozpačitě. „Kromě Lili samozřejmě já, Angela a Danilo.“

„Ti dva jsou kdo?“ přerušila jsem ji.

„Angela je pomocnice v domácnosti. Uklízí a pomáhá mi v kuchyni, když je třeba. Danilo je opravář. Stará se nejenom o byt, ale i o celý dům.“

„A dál?“

„Doktor Naim a doktor Spinelli,“ dodala.

„Já ho mám taky,“ přiznal Michael.

To je zlý sen, proběhlo mi hlavou.

„Že teta dala klíče té uklízečce, chápu. Ale proč je má mít nějaký opravář? Nebo doktor Naim. To přece není normální, aby měl lékař klíče k bytu svých pacientů.“

„Dostal je, kdyby Lili potřebovala pomoc a nikdo tady v danou chvíli nebyl,“ prozradila Eda.

„Tady je pořád někdo,“ ušklíbla jsem se.

„Mám jim říct, aby ty klíče vrátili?“ zeptala se Eda.

Zavrtěla jsem hlavou. „Uděláme to jinak. Vyměníme zámky. Pro jistotu všechny. Vstup bude na kartu se vzdálenou blokadou.“

„Měly jsme s Lili sešit, kam jsme zapisovaly všechny kontakty na doktory, řemeslníky, taxikáře, kurýry a tak. Určitě tam bude i zámečník,“ poznamenala Eda.

Zavrtěla jsem hlavou. „Promiň, ale takový zámek ti nena-
montuje obyčejný řemeslník. Musí to být specialista.“

„O jednom profi zámečníkovi bych věděl,“ řekl Michael.

„Fajn. Můžeš s ním domluvit schůzku? Čím dřív, tím líp. Klidně ještě na večer nebo zítra ráno,“ požádala jsem ho.

Vytáhl telefon a poodešel stranou.

„A co mám říct například doktoru Spinellimu, když sem přijde a nedostane se dovnitř?“ zeptala se Eda.

„Klidně to sved' na mě. Že jsem se tak rozhodla kvůli tomu, jak Lili zemřela. A že se Spinelli nemusí bát, protože mu vždycky někdo otevře. K té pomocnici: bude sem chodit jenom v určené hodiny. Přesné časy se dají nastavit na vstupní kartě,“ pokračovala jsem. „Pokud jde o doktora Naima, umřela mu pacientka, tím jeho vizitýrování v tomhle bytě skončilo. S údržbářem si promluví sama. Moc nechápu, proč by tady měl celé dny okounět. Netvrd' mi, že má v domě tolik práce.“

Eda si povzdychla. „Je to přítel Angely.“

„A co jako?!“ ujelo mi. „Nejsme charita.“

Než se zmohla na slovo, přistoupil k nám Michael. „Zámečník dorazí v sedm. Pokud se domluvíte na ceně, předělá všechno během zítřka. Musel jsem ovšem slíbit, že mu pomůžu.“

Oddychla jsem si. „Super. Michaeli, díky moc.“

„No a teď k vyšetřování tetiny smrti,“ vrátila jsem se k tomu hlavnímu. „Nelíbí se mi, že ten případ dostal na starost mladý Spinelli.“

„Mám na policejním prezidiu pár známých,“ podotkl Michael. „Poptám se.“

„Ty jsi můj skutečný anděl strážný,“ uchichtla jsem se. Vtom se ozvalo bouchnutí dveří.

„Co to bylo?“ lekla jsem se.

Eda mrkla na hodiny: „Angela. Jde mi pomoci s večeří a úklidem.“

Vzápětí z chodby zaječel ženský hlas. „Edóóó? Kde jste?“

„Přijde vám to normální?“ podívala jsem se na své spoléčníky.

Oba raději mlčeli. Narůstající vztek mě donutil pár kroky přeběhnout vzdálenost mezi terasou a chodbou.

„Proč tady řvete?“ spustila jsem na drobnou černovlásku v ošoupaných džínách a zapraném triku.

Párkrát žvýkla a vypustila bublinu. Pak se ušklíbla a otráveně pronesla: „Kdo jste?“

V duchu mě napadlo, jak si teta mohla tohle nesympatické stvoření pustit k tělu. A taky jestli Edě nevadí, že jí v kuchyni pomáhá taková šmudla.

„Majitelka bytu,“ zalhala jsem.

Holka se zarazila a chvilku na mě zmateně hleděla. „Myslela jsem, že byt patří starý paní Maldiniové.“

„Ráno zemřela, jak nejspíš víte. Byt je teď můj.“

Sledovala jsem ji, jak rozpačitě přešlápla z nohy na nohu. V duchu jsem se sama sebe ptala, kde ji Lili našla. A taky kolik toho tady nejspíš šloha.

„Teď víte, kdo jsem. Takže mi vraťte klíče od bytu a od hlavního vchodu,“ požádala jsem ji.

„Vy mě jako vyhazujete?“ rozkřikla se.

„Zatím ne. Tak si dávejte pozor, abyste mi nedala důvod.“

„Stará paní řekla, že tady mám místo jistý,“ namítl.

Povzdychla jsem si. „Nikdo nemá v životě žádnou jistotu. To byste ve svém věku už mohla vědět.“

„Mám se teda převlíct?“ zeptala se.

„Nejdřív mi vraťte ty klíče,“ připomněla jsem jí.

Z batůžku, který držela v ruce, vylovila svazek klíčů. Odepnula dva a podala mi je.

Mezitím se objevila Eda s Michaellem.

„Teď běžte s paní Edou. Dneska končíte v šest. Zítra ráno vám otevřeme a během dne dostanete novou vstupní kartu s pokyny,“ oznámila jsem jí.

Tiše přikývla a zmizela s Edou v kuchyni.

„Co ti to nebohé stvoření udělalo?“ rýpl si Michael.

„Nemám z ní dobrý pocit.“

To jsme dva, jako by mu splynulo ze rtů.

V půl sedmé se objevil Andrea Spinelli.

„Něco sis zapomněl?“ oslovila jsem ho místo pozdravu.

„Jo. Potřebuji se ještě podívat do pokoje Lili a prosím nerušit,“ odbyl mě.

„Moment,“ zarazila jsem ho. „Tetin pokoj jsem před chvílí uklidila, protože tam chci spát.“

„V posteli, kde umřela?“ vyjekl.

„To je moje věc. Mimochodem, máš povolení?“

Zbledl. „To snad nepotřebuju.“

„Potřebuješ,“ řekla jsem rázně a doslova ho vystrkala ze dveří bytu.

Než se vzpamatoval, aby si znovu otevřel, Michael strčil ten svůj do zámku.

„Takže starý Spinelli bude volat za tři, dva, jedna, teď...“ pokývla jsem.

Volal za pět minut.

„Ariano, mluvil jsem se synem,“ spustil vyčítavě. „Prý ho nechcete pustit na místo činu.“

„Pane doktore, mám toho dnes za sebou opravdu hodně. Ráda bych si šla brzy lehnout. Myslím, že do zítřka jeho vyšetřování určitě počká,“ prohlásila jsem.

Spinelli cosi zamumlal a zavěsil.